

veci advokátov zrušuje tú časť usnesenia disciplinárneho súdu prvej stolice, ktorou bol obvinený Dr. L. S. suspendovaný z advokácie podľa bodu b) § 4 zák. čl. XXVIII:1887, a toto opatrenie sa pomíňa. Zbývajúca časť usnesenia súdu prvej stolice ostáva v platnosti.

D ô v o d y:

Podľa bodu b) § 4 zák. čl. XXVIII:1887 na základe pravoplatného obžalovacieho rozhodnutia, vyneseneho proti advokátovi pre p r e č i n, len v tom prípade je možno suspendovať advokáta z vykonávania advokácie, keď p r e č i n bol spáchaný zo zisťnosti. Obvinený advokát bol daný v obžalobu pre prečin neverného šafárenia podľa § 361 tr. zák. Ku skutkovej podstate tohoto prečinu však nepatrí zisťnosť. Nakoľko neverné šafárenie bolo spáchané zo zisťnosti, kvalifikuje sa ako zločin podľa § 363 tr. zák. Preto mylil sa súd prvej stolice, keď nariadil suspendovanie obvineného preto, že bolo proti nemu vynesené obžalovacie usnesenie pre prečin podľa § 361 tr. zák. Ponevác súd prvej stolice nezistil ani také okolnosti, z ktorých by bolo možno odviesť záver, že je potrebné použiť suspendovania podľa bodu d) zák. čl. XXVIII:1887, bolo treba zrušiť napadnutú časť usnesenia súdu prvej stolice a pominúť suspendovanie obvineného.

Čís. 173 dis.

Odvolání z nálezu kárné rady ve prospěch obviněného přísluší jen obviněnému samému, nikoliv i jiným osobám (příbuzným obviněného).

(Rozh. ze dne 4. září 1933, Ds I 35/33.)

N e j v y š š í s o u d jako odvolací soud kárný pro advokáty a kandidáty advokacie odmítl v neveřejném zasedání odvolání, jež podal v kárné věci svého otce syn obviněného z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 15. května 1933, jímž byl obviněný pro přečiny porušení povinnosti povolání a poškození cti a vážnosti stavu odsouzen k trestu peněžité pokuty.

D ů v o d y:

Kárný statut advokátů a kandidátů advokacie přiznává v § 47 čís. 1 opravný prostředek odvolání z nálezu kárné rady ve prospěch obviněného jen obviněnému samému. V kárném statutu není ustanovení, z něhož bylo by lze dovodit, že — snad obdobným použitím příslušných ustanovení trestního řádu — právo to lze přiznati i jiným osobám, najmě příbuzným obviněného. Z § 36 kárného statutu pak vyplývá, že zastupovati může obviněného jen obhájce, čímž jest rozuměti oprávněného obhájce podle předpisů § 39 tr. ř. Syn obviněného není tedy ve smyslu těchto ustanovení kárného statutu osobou oprávněnou podati odvolání jménem obviněného, a to ani v tom případě, když je dokládá lékařským

vysvědčením, že obviněný nemůže býti činěn zodpovědným za své činy; netvrdí ani, že obviněný pozbyl svéprávnosti a že jedná za něho jako jeho oprávněný zákonný zástupce. Jeho stížnost, správně odvolání, bylo tudíž odmítnouti jakožto podané osobou k tomu neoprávněnou, a to podle § 50 kár. statutu bez ústního líčení po slyšení generálního prokurátora.

Čís. 174 dis.

Porušení povinnosti povolání, nikoliv i zlehčení cti a vážnosti stavu, nevynaložil-li advokát, sepisuje poslední pořízení, dostatečnou bedlivost a zavinil-li neplatnost posledního pořízení, dav je podepsati nezpůsobí lým svědkem.

(Rozh. ze dne 15. září 1933, Ds II 5/32.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie po ústním neveřejném líčení odvolání zástupce moravské advokátní komory v Brně z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 12. března 1932, jímž byl obviněný zproštěn z obvinění z porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, částečně vyhověl a napadený nález změnil v ten rozum, že obviněný je vinen kárným přečinem porušení povinnosti povolání, jehož se dopustil tím, že, sepisuje poslední pořízení Kateřiny D-ové ze dne 6. února 1928, dal je, nešetře náležitosti svědomitosti, podepsati manželkou universálního dědice Arnoštou M-ovou jako svědkyní, čímž zavinil neplatnost posledního pořízení. Nevyhověl však odvolání, pokud v jednání obviněného nebyl zároveň spatřován i kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu a nález kárné rady v tomto směru potvrdil.

Důvody:

Není sporné, že obviněný dne 6. února 1928 na žádost Kateřiny D-ové sepisoval poslední pořízení, v němž D-ová ustanovuje universálním dědicem svého schovance Bohumila M-a, že poslední pořízení podepsala jako svědkyně též Arnošta M-ová, manželka dědice, a že tím zaviněna byla neplatnost posledního pořízení, hledíc k ustanovení § 594 obč. zák. Obviněný hájil se tím, že Arnoštu M-ovou neznal, že ji tehdy viděl ve své kanceláři po prvé, že bezprostředně před sepsáním testamentu předčítal zákonné ustanovení § 594 obč. zák. a výslovně prý na to upozornil, že svědky poslední vůle nesmí býti také mezi jiným příbuzní dědice, a že Arnošta M-ová se ani slovem o tom nezmínila, že je manželkou M-a, kterého D-ová ustanovovala dědicem. Kárná rada advokátní komory uvěřila této obhajobě obviněného a osvobodila ho od obžaloby pro přečin porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, neshledavši v jeho postupu ani v objektivním ani v subjektivním smyslu vinu v tom neb onom naznačeném směru. Při tom považuje kárná rada svědkyni Arnoštu M-ovou, která pod přísahou udala, že byla u obvi-